

Fashion story ve vysokém stylu

Zajímá vás, jak vznikl tento působivý módní snímek?
Fotograf **Stanislav Petera** nám to prozradil

Časopis Dolce vita je na našem trhu fenomén – k módní fotografii přistupuje zcela jinak, než je u nás zvykem. Odmítá u nás dominantní pojetí módní fotografie připomínající nenápadité reklamní katalogy a vytváří originální fashion story – série fotografií nesoucí určitý příběh, které módu prezentují sofistikovaněji. A do takových příběhů se nebojí investovat – třeba do pronájmu stovky kladrubských koní...

O „fenoménu Dolce vita“ jste se již leccos mohli dozvědět v rozhovorech s fotografy Romanem Dietrichem (DF 40) či Annou Mrázek Kovačič (DF 46). Teď se k němu vracíme znovu a budeme více konkrétní. Fotograf Stanislav Petera nám exkluzivně umožnil nahlédnout pod pokličku a podrobně popsal, jak vznikly dva snímky fashion story otištěné v únorovém vydání.

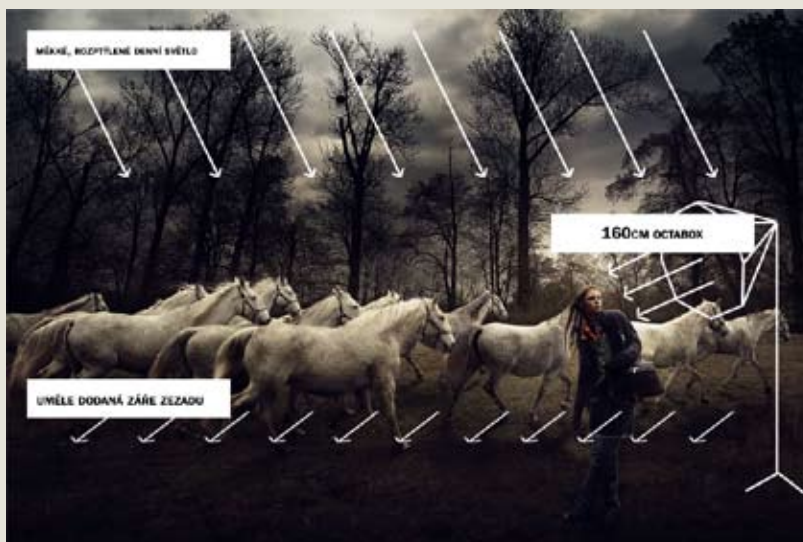
Za obrazem

Koní bylo kolem stovky a práce s nimi opravdu nebyla jednoduchá – přesvědčit stádo v podstatě volně žijících bytostí, aby běžely tam, kam potřebují, byl chvílemi až nadlidský úkol.

Canon EOS 5D, objektiv Canon EF 24–70 mm f2,8L USM, ohnisková vzdálenost 35 mm, ISO 400, clona f5, čas 1/160 s

Jak jsme svítili

Modelka byla nasvícena dvěma zdroji: hlavní světelný zdroj, rádiově odpalovaný bateriový generátor Profoto Pro-B2 se 160cm octaboxem, naměřeným na obličej zprava shora. Umělé světlo doplňuje rozptýlené světlo denní procházející mraky. Čas a clonu jsme volili tak, aby denní světlo zasahovalo do expozice a současně byl zřetelný i záblesk. Kdybychom modelku nedosvítili, extrémně měkké denní světlo by způsobilo, že by byla scéna „plochá“ a šedivá.

1 Po několika pokusech jsme zjistili, že se nám nepovede navést stádo koní tak, jak potřebujeme. Koně se báli záblesku a plašili se. Vyfotili jsme tedy modelku a koně zvlášť. Prvním krokem při postprodukcí tedy bylo složit tyto dva záběry dohromady.

2 Světlo toho dne bylo opravdu nevýrazné. Při postprodukcí jsme proto přidali další světelný zdroj – slunce zapadající za stromy. Aby scéna působila věrohodně, museli jsme tedy dokreslit stíny koní i modelky a přidat kontury, které by vytvořilo takovéto protisvětlo.

3-4 Následujícími dvěma kroky (ztmavili jsme modelku a zesvětlili okolí) jsme docílili toho, že modelka „vystoupila“ z obrazu a upoutá na první pohled, téměř podvědomě. Až v druhé fázi začne pozorovatel vnímat bezprostřední okolí modelky, koně a až nakonec scénu jako celek. Jde o osvědčenou malířskou techniku renesančních a barokních škol. Do fotografie se nám podařilo dostat

5 Jedním z posledních kroků bylo barevné tónování, které dotvořilo celkovou atmosféru a dodalo scéně na dramatickosti. Můžete si také všimnout, že v poslední fázi jsme modelku zmenšili, ale byla proporčně shodná s koňmi v pozadí.

Za obrazem

Fotografii jsme – inspirováni renesančními a barokními malíři – upravili tak, aby modelka byla nejsvětlejší částí snímku, která na sebe strhává pozornost, zbytek fotografie pak tone v šeru.

Canon EOS 5D, objektiv Canon 24–70 mm f2,8L USM, ohnisková vzdálenost 24 mm, ISO 400, clona f8, čas 1/125 s

Jak jsme svítili

Hlavní zdroj světla na tomto snímku je rozptýlené měkké světlo procházející skrz mraky. Aby scéna měla potřebnou hloubku, použili jsme rádiově odpalovaný bateriový generátor Profoto

Pro-B2 s 160cm octaboxem, který byl namířen na záda modelky. Toto světlo má dvojitý účel – zaprvé ohraničit modelku a vykreslit lépe konturu jejích zad; zadruhé pak nechat její obličej ve tmě, což fotografii dodá na tajemnosti. Jde o trik používaný některými světovými fotografy a filmaři. Scény, kde modelka není svícená prostým světlem zepředu, působí mnohdy zajímavěji a sofistikovaněji

Ve Photoshopu

Canon EOS 5D nebyl schopen zachytit celý dynamický rozsah scény. Abychom dynamický rozsah fotografie zvýšili a přiblížili se tak realitě, použili jsme technologii HDR. Vyvolali jsme dva soubory RAW – druhý jsme záměrně podexponovali, aby vynikly mraky na obloze. Snímky jsme následně spojili do jednoho.

Druhým krokem pak bylo prokreslení světla a stínů, abychom scéně dodali hloubku tam, kde ji měkké denní světlo zploštilo. Následoval pokročilejší airbrush, zvýraznění světla a stínů a práce s jemnější tonalitou. Fotografii jsme opět upravili tak, aby model-

ka byla nejsvětlejší částí fotografie, která na sebe strhává pozornost, zbytek snímku pak tone v šeru.

Jedním z posledních kroků byla změna světelné atmosféry scény. Tam, kde byl horizont neutrální, jsme přidali tajemnou zář zezadu, která fotografii ještě dodá na hloubce a tajemnosti.

Posledním krokem byly barevné korekce a tónování tak, aby fotografie vyvolala dojem, který potřebujeme.

STANISLAV PETERA Další snímky tohoto fotografa si můžete prohlédnout na jeho stránkách www.stanislawpetera.net.

Se Stanislavem Peterou o koních a posouvání hranic

Proč právě koně?

Kůň je v naší kultuře velmi silný archetyp. Symbolizuje rychlost, svobodu a sílu, která nám pomáhá se „odpoutat od země“. Na druhou stranu se v některých odkazech objevuje jako pohřební zvíře. Použití stádo těchto nádherných bílých bytostí pro vyprávění příběhu mi tedy přišlo jako dobrá volba.

Kdo přišel s konkrétním nápadem?

V tomto případě s nápadem přišel Jan Králíček, šéfredaktor Dolce vity – chtěl fotit s bílými kladubskými koňmi. Já jsem jeho představu rozpracoval a dal jí konkrétní podobu.

Kdo to celé produkoval?

U focení pro časopisy se většinou o produkci

stará vydavatelství, jen v některých případech (když chci na focení mít něco velmi nestandardního) zasahuje i můj produkční tým. V tomto případě vše zastřešovala produkce vydavatelství Stratosféra. Jsem zvyklý s produkcí velmi úzce spolupracovat. Na jejich práci z velké části záleží, jestli vzniknou jen dobré nebo opravdu epické fotky, takže jsme společně s produkčními strávili na lokacích k tomuto focení dva dny, kde jsem si připravoval jednotlivé záběry a dohadoval se s lidmi z kladubského hřebčína, co všechno je a není možné.

Kolik lidí se na focení podílelo?

Celkem nás bylo asi patnáct, fotograf, produkční, stylistka, make-up artist, dva asistenti, modelka

a cca osm lidí z kladubského hřebčína. Na dalším zpracování se pak ještě podílel retušér.

Kolik to celé stálo?

Rozpočet na takováto focení se pohybuje v řádech desítek tisíc korun.

V čem je pro vás práce pro Dolce vity specifická?

Mám to štěstí, že mám při vymýšlení podobných projektů v podstatě volnou ruku. Jediným limitem je, kam až dokážu zajít ve své fantazii a zda pro svůj nápad dokážu nadchnout i šéfredaktora, jenž je ale velmi otevřený a osvícený člověk. Často tedy posouvám své hranice, snažím se zkoušet věci, které ještě nikdo nezkusil, a zkoumat nové cesty, kam by se má tvorba mohla ubírat – a to vše mě navíc ještě neskutečně baví.